

Expedice Austrálie 2015

Když jsme s klukama sedli a začali přemýšlet, kam utečeme tento rok před hektickým způsobem našeho života a kam pojedeme na měsíc na motorkách, zda se válet do bláta, nebo žíznit do pouště, přišel nejlepší nápad jako vždy mezi čtvrtým a pátým pivem – Austrálie.

Za pomoci kamarádů sepsal Jarda „Hanzelka“ Vlasák

Objedeme celou Austrálii na motorkách! Po součtu všech kilometrů, které jsme jen tak letmo naházeli v tom nadšení do Google, nám vyšlo 20 000 km. Ta Austrálie je trošku větší, než jsme si mysleli... Začali jsme tedy plánovat podrobněji a sháněli mapy a informace.

Rozhodli jsme se projet 2 500 km buší z Perthu do Alice Springs. Překvapilo nás zjištění, že outback (australské vnitrozemí) mezi městy Laverton a Alice Springs je území vlastněné původními obyvateli (aborigines) a je možné na něj vstoupit pouze s povolením. Ale o tom až později.

Z různých zdrojů jsme dále zjistili, že aborigines mají podobný osud, jako indiáni v Severní Americe. Stát jim vyplácí dávky, které utratí za alkohol a drogy. Proto jak přejedete za Laverton, nekoupíte celou cestu až do Alice Springs alkohol v žádné podobě.

Později jsem se dočetl, že aborigines rádi čichají benzín a zneužívají ho tak jako

drogu. Australská vláda se tomu brání prodejem speciálního, nečichatelného benzínu - tzv. Opal Fuel a distribuuje ho do čerpacích stanic v oblasti domorodých komunit. A my si celou dobu mysleli, že je to kvůli ochraně životního prostředí...

Další zajímavostí je, že Petrhl je nejo-puštěnější město na světě. Do Adelaide, nejbližšího většího města, je to 2 800 kilometrů.

Střih o několik měsíců později.

Přípravy jsou za námi, mapy a letenky koupeny, převoz motocyklů zajištěn. K tomu posledně jmenovanému jen dvě poznámky. Jelikož jsme nehodlali platit celý kontejner, ale chtěli jsme použít tak zvané vyřízení (platit pouze námi zabraný prostor), bylo zajišťování přepravy motocyklů o to ztíženo. Kontejner ti zajistí všichni, ale tohle byl pravý oříšek.

Po několika neúspěšných a neuskutečněných příslibech od spedic nám nakonec vyšla vstříc naše dnes již ká-

moška Lída, která se tohoto úkolu ujala jako správný profík a prohlásila, že tohle přece musí jít zajistit. Lído, ještě jednou děkujeme!

Musely se jenom ve středně obtížném termínu (přes noc) vyrobit uzamykatelné kovové bedny o velikosti půdorysu motocyklu. Pepo, děkujeme!

Let Praha – Perth a přilehlé letištní bary

Takže vlastně pohoda, všechno šlo jak mělo a my v pondělí 20. dubna 2015 stáli v pražském letištním baru, pili kořalku (trošku se bojíme turbulencí) a křičeli v očekávání událostí příštích bojových pokřik JEDÉÉÉÉÉÉÉÉ! Vyrázili jsme ve třech. Honza „Zakladatel“, Jarda „Hanzelka“ a Pepa (poprvé s námi).

O několik hodin později. Bar letiště Dubaj. Stejná situace, stejná kořalka, stejný pokřik, jen ten vrchní byl nějaký divný. Znavení našim těšením jsme zbytek druhého letu po přestupu prospali.

V úterý večer jsme vystupovali z letadla v Perthu a jeli do hotelu. Zítra jedem vy-zvednout motorky. Tedy, to jsme si mysleli...

Celní sklad Fremantle, čekání a čekání

V celním skladu jsme se vydání motocyklů domáhali ve středu a následně i ve čtvrtek. Celý problém v Austrálii se jmenuje komisař ochrany životního prostředí. Dokud nepřijde a nepotvrdí, že dodané zboží neznámá nebezpečí pro australskou přírodu zavlečením cizích parazitů, celníci zboží nepustí do oběhu. Komisař může nařídít třeba i dvou-týdenní karanténu a zboží vydají až po ní.

Jenže my jsme prostě klikaři. Mezi zaměstnanci spediční firmy v Perthu pracovala akční Němka Tanja, která se vyclení našich motorek ujala, i když to nebyl její job, ale byla šťastná, že si může poklábosit německy. Komisařka byla starší paní, které se po otevření beden s motorkami rozsvítily oči a začala vzpomínat, jak ji její děda vozil na motorce. Super, po osušení zvlhlých očí vyndala štempl a můžeme vybalovat!

Vybalovat ano, ale vyjet ze skladu můžeme, až přijde emailem pokyn od celníků. Jelikož je dnes čtvrtek, zítra mají volno, o víkendu nemakají a v pondělí je státní svátek, je prioritou dostat motorky ze skladu dnes, jinak máme další pokus až za čtyři dny.

Nervy napnuté k prasknutí, každých pět minut se ptáme, jestli už to prokleté razítko přišlo. Sklad zavírají v 16:00, v 15:45 vyjíždíme... Tak to bylo o fous.

Dnes se už z města nepoženeme, nakoupíme proviant, benzín, zásoby vody a vyrazíme zítra ráno.

Poznámka z Pepova deníčku:

Máme motorky a já už chci vyrazit na noc, ale kluci zase ta jejich pohoda a nadhled, prostě v klidu nakoupíme a ráno vyrazíme. My tam snad nedojedeme...

Perth–Uluru, buš, buš, fazole, fazole a psi dingo

Vyrazili jsme směr Laverton a od něj pak už buší do Alice Springs. Navigace ukazovala 520 km rovně a pak odboč doleva. Cesta byla v pohodě, z asfaltu se postupně měnila na cestu buší, kterou kdysi dávno projeli radlicí bagru a nechali svému osudu.

Great Central Road původně spojovala misijní usedlosti, jež jsou od sebe vzdáleny kolem 350 kilometrů. Je lemována bezpočtem vraků aut. Přes západní Austrálii je to v pohodě sjízdná roleta, ale překročením pomyslné hranice s chudším Northern Territory se výrazně zhoršuje.

V této oblasti se setkávají tři pouště: Gibsonova, Velká písečná a Velká Viktoriina poušť. Cesta se mění v písečnou.

V tomto okamžiku jsme měli za sebou překvapení z rozdílných teplot mezi dnem a nocí, které byly i 25 °C. Přes den krásných 27 °C, v noci 2 °C nad nulou.

Jenomže všichni jsme již za ty roky cestování dobře vybaveni a tohle nás nemůže zaskočit. Teda, pokud si před cestou nevyperete péřový spacák, který byl původně na komfort -8 °C a po neodborném vyprání se změnil na spacák z Tesca s komfortem +15 °C. Každé ráno úderem třetí hodiny jsem se probouzel

zimou a třesouc se jsem na sebe navlékal úplně všechny věci, které jsem po tmě ve stanu nahmatal, včetně ručníku, jenž jsem si omotal kolem zmrzlého obličeje.

Honza tuto situaci vyřešil tím, že se každou noc zabalil do termofolie z lékárničky. Přesto, že byla dostatečně velká a vešli bychom se pod ní v pohodě všichni tři, odmítl s námi po zbytek výpravy spát v jednom stanu a pustit nás ohřát si alespoň dva prstíčky.

Další zajímavá věc byla podobná scénce ze hry Jára Cimrmana Dobytí severního pólu,

kdy překročením pomyslného pólu chodili cestovatelé na sever a na jih. Nám se podařilo to, že jsme měli na levé ruce na hodinkách 16:00 hodin a na pravé ruce 17:30 hodin. Ano, překročením této hranice se dostáváte do časového pásma +1,5 hodiny.

Od té doby nás pronásledoval mix tří časových pásem a nebyli jsme schopni se dohodnout, kolik je vlastně hodin. Vstávali jsme buď ve čtyři ráno za úplné tmy, nebo až když slunce pražilo. Byli jsme z toho úplně zblblí.

Přejezd cestou, či spíše necestou přes Northern Territory do kempu u Uluru už patřil k těm offroadovým lahůdkám. Cesta buší měla svou romantiku. Nádherné barvy západů slunce, noční vytí divokých psů dingo kolem stanů... Ti nás od našeho prvního setkání zpovzdálí sledovali po většinu cesty.

Že jsou s námi nám oznámil Honza, když ho jeden večer v buši probudila malá po-

třeba. Vzal si na hlavu čelovku, zamířil do houští a rozespale se rozhlížel kolem sebe. Zaujaly ho dvě žluté tečky před ním. Rozhlédl se a zjistil, že „světlušek“ je kolem něho více. To je krásné, pomyslel si... Až do momentu, než první pár světlušek mrkl. V tom okamžiku zjistil, že stojí potmě uprostřed smečky psů dingo. Prý měl na té krátké trase zpátky do stanu lepší čas než Bolt.

Z Pepova deníčku:

Myslel jsem, že je to můj nejtěžší den. Začal písek a vůbec mi to nešlo. Křeče v nohou, napjaté celé tělo, vyčerpaný, stále na zemi. Připadalo mi, že písek na cestě je hluboký jeden metr. Chlapi stále v pohodě a vysmátí.

Kemp u Uluru pro nás znamenal dvě změny: první sprcha a pak jiné jídlo než fa-

zole po týdnu cesty buší. Ve frontě v recepci nás všichni se zakrytým nosem pouštěli před sebe a odstupovali od nás. Asi jsme trochu smrděli... Připomnělo mi to slova klasika: „Stojím sám v přeplněném kupé.“

Po hygieně a vychlazeném pivku hurá k Uluru, posvátné hoře původních obyvatel Austrálie. Pohled na největší monolit na světě z červeného kamene, kdy se jeho červená barva při světle zapadajícího slunce ještě více zvýrazní, je opravdu úchvatné divadlo.

Uluru, Boggy Hole a Hermannsburg – trochu těžší cesta na Křivoklát...

Měli jsme v plánu jet z Uluru do Kings Canyonu. Již doma jsme v mapě objevili zkratku přes národní park Finke River Boggy Hole. Jenom se nám zdálo zvláštní, že

v mapách bylo několik doporučených tras, ale tuto nikdo nedoporučoval...

Při vjezdu do parku nás trochu znervózňely pokyny sepsané na velké výstražné ceduli: Mějte na paměti, že na tuto trasu potřebujete mít dostatek vody, jídla a dvě náhradní pneumatiky. V případě, že opravdu chcete jet touto trasou, nahlase se na uvedená telefonní čísla záchranářů a místních rangerů.

Jako poslední bod bylo uvedeno, abychom před vjezdem na tento trip zavolali rodině. Proč? To jako abychom se s nimi rozloučili? Ti Australané se vším nadělají...

Vjezd vypadal jako cesta na Křivoklát. Jedem, zazněl povel, je to 120 km, za dvě hodiny sedíme v kempu s vychlazeným pivkem. Cesta se začala postupně zhoršovat a začal přibývat písek. Za celé odpoledne jsme ujeli 30 km. No nic, tak tady přespíme,

vody máme na dva dny dost, jídla také, a to vychlazené pivo si dáme zítra k obědu.

Druhý den se cesta ještě více zhoršila, motorky se nám bořily do hlubokého, měkkého písku a byla to dřina jak na Dakaru. Ani druhý den jsme nedojeli. Večer začal přidělový systém a věděli jsme, že další den už musíme dojet k cíli. Kvůli jídlu to nevadilo, protože každý přece ví, že člověk bez jídla vydrží i týden, ale začala nám docházet voda. Těch 39 km, co jsme ujeli, nám moc optimismu nepřidalo.

Třetí den byla cesta ještě horší, i když jsme si mysleli, že už to horší být nemůže. Konečně přišel na řadu filtr na vodu. Z nevábně vypadající tůně jsme nabrali podivnou tekutinu. Přefiltrovali, převařili a kaččo z ní bylo jako italské espresso. Dnes najeto 29 km...

Večer byl z důvodu nedostatku vody vyhlášen zákaz čištění zubů. Čtvrtý den jsme potkali džíp. Jarda ho zastavil pokleknutím s gestem sepnutých rukou. Pár mladých lidí se slitoval a dal nám osm litrů vody. To nás zachránilo.

Pak jsme ještě potkali partičku v džípu s ochočeným čtyřměsíčním klokanem, ale hlavně s vychlazeným pivem. Kolem poledne jsme přijeli do Hermannsburgu, kde jsme dotankovali a dojeli ještě dalších 130 km po silnici do kempu v Alice Springs.

Co říci závěrem? Ať mi nikdo neříká, že je v Austrálii draho. Tento čtyřdenní trip nás vyšel s ubytováním a polopenzí na 30 Kč na hlavu...

Cestou jsme vyzkoušeli i několik free style vložek, jaké vidáme v televizi. Vyhlásili jsme pak výsledky. Jarda, který byl po kontaktu s pařezem Honzou nalezen tři metry od cesty s motorkou pověšenou

mezi dvěma stromy, vyhrál za tento výkon jednoznačně soutěž o nejdelší skok.

Je pravda, že od této frajeřiny byla jeho motorka bez předního plexiskla. To je ovšem ten pravý okamžik pro kutila Honzu, který následující dvě noci nespál a přemýšlel, jak to s dostupnými materiály vyřešit. Po druhé probdělé noci vylezl vítězoslavně ze stanu s rolí výkresů pod

paží a lišácky se usmívaje si u proviantáka objednal, aby při příštím nákupu zásob koupil dvě prkýnka na maso. „Na co?“ ptali jsme se, ale jen jeho blažený úsměv nám byl odpovědí.

Jelikož jsou místní obchůdky u benzinových pump vybaveny pouze věcmi praktickými, dá se zde koupit od tažného lana a lopaty přes toaletní papír i prkýnko na maso. Honzovo nadšení neznalo mezí. Při dalším nocování v buši se zavřel do improvizované dílny, odkud se ozýval zvuk brusky a svářečky. Kecám. Ve skutečnosti si vystačil s benzinovým vaříčem, jímž nahřál plastová prkýnka a vytvaroval je do aerodynamického tvaru. Nahřátým šroubovákem do nich udělal otvory a vše se pak přidělalo na motocykl.

Výsledek byl šokující. Perfektně fungující náhradní výrobek! Touratech by záviděl. Honzo, ještě jednou smekám.

stauracemi, různými fast foody a letištěm. Sem se totiž jinak všichni ostatní normální lidé nechávají dopravit letecky. Zde si je rozoberou místní cestovky, naloží je do džípů a dovezou ke všem třem obdivovaným místům australské přírody, nacházejícím se v této oblasti – k hoře Uluru, Kings Canyonu a národnímu parku MacDonnell.

Všechna tato místa jsou opravdu nádherná a mystická, ale holt nám se víc líbil náš způsob, jak je navštívit. Po velkém prádle v kempu, údržbě motorek i našich tělesných schránek jsme vyrazili další den přes park MacDonnell, kde jsme udělali dvouhodinovou túru do Kings Canyonu.

Při ubytování v kempu jsme zjistili, že letecká společnost zde organizuje přelet nad kaňonem ultralight helikoptérou. Bomba, to musíme zažít!

Druhý den jsme se vypravili k heliportu. V kanceláři byl místní floutek, s nímž

Z Pepova deníčku:

Sobota 2.5. - tento den se mi vryje do paměti. Fyzicky nejtěžší den v mém životě. Kdybych měl možnost rozhodnout se, jestli tam motorku nechat a vrátit se pro ni autem později, volba by byla jasná. Přesla mě chuť na jídlo, stačila mi jenom voda. Ale došlo mi, jaká jsme bezvadná parta. Za ty tři dny v pekle mezi námi nebyly žádné neshody. Kluci mi pomohli vždy, když jsem potřeboval. Myslím, že jsem byl pro ně ruční brzda, ale ani jednou mi to nedali znát.

Údržba v Alice Springs, let helikoptérou přes Kings Canyon

Přijeli jsme do Alice Springs v očekávání opuštěného města v duchu starých westernů. Věci se ale mění, místo toho jsme přijeli do moderního města s hotely, re-

jeme se dali do řeči a zjistili, že to není australský floutek, ale Angličan. Původním zaměstnáním manažer autosalonu, který tu byl před deseti lety na výletě a prostě tu zůstal. Tohle mě fascinuje, není to první případ, s jakým jsme se setkali.

Při našich předchozích cestách jsme potkali v Mauretánii Holandana. Kdysi tudy jel džípem, ten se mu porouchal v malé vesnici na okraji pouště a na onom místě žije již patnáct let. V Ghaně jsme se zase setkali s podobným příběhem Francouze. Co způsobí, že lidé takhle absolutně změní svůj život? Genius loci? Něco tak nevysvětlitelně silného, že vás to již z toho místa nepustí? Je to pro mě něco úžasné záhadného.

Tento Angličan byl v pohodě, jako ostatně všichni v Austrálii. Jediný problém byla maximální nosnost ultralight helikop-

CAR SERVIS s.r.o.

www.carservispraha.cz

JSME SPECIALISTÉ NA SERVIS MOTOCYKLŮ BMW A PRODEJ ORIGINÁLNÍCH NÁHRADNÍCH DÍLŮ

Wunderlich SIEBENROCK Original BMW Parts Castrol METZELER

V rámci našeho internetového obchodu je možné objednat doplňky a náhradní díly pro motocykly BMW dodávané německou firmou Wunderlich a náhradní díly pro motocykly BMW 2V Boxer, na které se specializuje firma Siebenrock.

- cestovní zavazadla, kufry, brašny
- doplňky
- držáky map
- headsety
- GPS navigace
- příslušenství
- zvýšení řídítek
- náhradní díly

Kompletní sortiment na našem e-shopu.

www.bmw-trade.cz

Provozovna Carservis
U vinohradské nemocnice 11
130 00 Praha 3

Tel.: 267 314 338
775 340 048

E-mail: info@bmw-trade.cz

Katalogy Wunderlich OFF road, ON Road a CLASSIC můžete objednávat telefonicky, nebo on-line.

téry, a sice 250 kg. Jsme holt pořádní chlapi a hoši mají na nás malý vrtulník, takže se tam všichni nevejdeme. Naštěstí dříve než došlo na losování černého Petra, přijely dvě starší malé turistky s nízkou váhou a po fazolové stravě o pět kilo zhublý Jarda s nimi splnil váhový limit.

Hurá! Letíme tedy ve dvou skupinách všichni. Nádherný zážitek. Po letu si vše, co jsme viděli shora, procházíme čtyřhodinovou pěší túrou v nádherných kulisách Kings Canyonu. Další nezapomenutelný zážitek. To vše násobí večerní posezení s pivkem, k němuž posloucháme vystoupení zpěváka australského country.

Z Pepova deníčku:

Vracíme se. Předtím by mě to nenapadlo, ale kdyby kluci navrhli dát tu pekelnou cestu ještě jednou, tak hlasuji ANO, jdu do toho.

Kings Canyon – Uluru, kruh se uzavírá

Z Kings Canyonu se vydáváme zpátky přes Uluru a uzavíráme tak okruh před návratem zpět buší, kde nám následujících několik dní budou společnost dělat staří známí psi dingo a naše oblíbené fazole v konzervě.

Předtím se však chceme ještě zastavit v kempu doplnit zásoby a rozhodli jsme se také vystoupat na vrcholek hory Uluru, zažít pohled na tuto část Austrálie z vrcholu.

To se nám ale bohužel nepodařilo, protože při výjezdu z kempu, abychom nemuseli znovu platit vstupné, jsme po pravdě nahlásili, že nejedeme do národního parku, ale chceme pak pokračovat přes území aboriginců buší zpět do Lavertonu. S úsměvem nám popřáli šťastnou cestu a požádali nás, abychom předložili povolení k průjezdu tímto územím.

Jaké povolení? My jsme dojeli až sem bez povolení! Tak to prý jako neslyšeli a máme se vrátit do kempu navštívit místní kancelář turistických informací, kde nám bezplatně toto povolení vystaví. Zřejmě se jedná částečně i o bezpečnostní opatření, aby měli přehled, kdo do této oblasti vjel a kdo se z ní i vrátil.

Vystavení povolení představovalo vyplnění všech údajů o motocyklech i osobách, které do oblasti vjedou a zabralo cca dvě hodiny. Čas již tedy bohužel pokročil a nám nezbývá, než výstup na horu Uluru vypustit.

Maturita na písku a test na alkohol

Cesta zpět do Lavertonu je stejná jako sem. Buš, buš, fazole, fazole. Zpestřily nám ji dva zážitky. Prvním byla Pepova „maturita“. Těšil se, jak vyježděný po třech týdnech v terénu dá úsek, na němž cestou sem vyhořel. Celou cestu se připravoval, jak ten hluboký písek přejede, aniž by si ustlal. Stále nám radostně

opakoval, že ho při jeho maturitní zkoušce z terénu musíme natočit na kameru.

A jak to dopadlo? Prostě ten úsek projel kilem na pětku a vůbec to ani nezaregistroval. Pepo, vítěj mezi magorama.

No a druhý vtipný okamžik byl, když nás po dvou týdnech jízdy přes území, v němž nekoupíš ani slzu alkoholu, zastavila policejní patrola s majáky. Bylo to asi

30 km před Lavertonem. To víme naprosto přesně, neboť jsme si říkali: „Ještě 30 km a už si budeme moci koupit kořalku.“

Celou cestu jsme se na to těšili, no a policajti nás zastavili, vyndali trubičky a abychom si dýchli, jestli nejedeme pod vlivem. Dostal jsem záchvat smíchu a ptal se jich, zda to je vtip, nebo to myslí vážně. Jestli vědí, že se tu nedá žádný alkohol koupit

a zbytkáč po dvou týdnech těžko nadýcháme. Ale jestli si počkají, tak v Lavertonu se určitě picnem a pak ať to zkusí. S úsměvem dostáli svému úkolu. Zeptali se nás, odkud jsme a co jsme všechno na motorkách projeli. Uslyšeli jsme odpověď, jakou jsme na naší cestě slyšeli již mnohokrát. „Crazy!“

Národní park poušť Pinnacles - ježdění v dunách

Cestu zpět z Lavertonu jsme obměnili a vrátili se do Perthu severním obloukem přes národní park Pinnacles. To je poušť u pobřeží Indického oceánu, v níž jsou stovky skulptur vytvořených přírodou, kdy písek zavál různé rostliny a stromy a ty vlivem eroze zkameněly v neuvěřitelné geologické útvary různých věžiček a jehlanů. Nádherné!

Slyšeli jsme, že u pobřeží oceánu se dá zajezdit ve velkých dunách z bílého písku. Místní nám poradili, kde jsou největší. Ve vesničce Lancelin jsme se ubytovali v kempu a vyrazili do dun na celém odpoledne a po noclehu na celé dopoledne. Tam jsme se opravdu vyřádili.

Zde musím říct, že největším překvapením byl Pepa. Když si vzpomene na jeho první setkání s pískem a vidíme ho teď lítat po několikametrových dunách, žaseme nad tou proměnou. Pepo, jsi borec!

Když jsme chtěli odjet, tak mi to připomnělo klasickou scénku z mateřské školky. „Pepo domů!“ „Ne mami, ještě jednou, prosím!“

Z Pepova deníčku:

Nejkrásnější den cesty. Tolik obávané duny. Nádherné bílé kopce. Takový adrenalin jsem nezažil. Jedním slovem úžasný.

Také jsme tam zažili jedno překvápko, když se nás po necelém měsíci ježdění po Austrálii zeptali policajti, kde máme pojištění na motocykly. V tom okamžiku jsme se přenesli zpět časem a vybavili si naši úlevu, že můžeme už konečně vyjet z celního skladu. Celí nadšení jsme vyrazili a na pojištění prostě zapomněli. Obešlo se to radou, ať si to co nejdříve zařídíme, abychom neměli problém.

Barbecue v Perthu a balení

Den před nakládkou motocyklů do našich beden u spediční firmy, kde nám je nechali za pár piv uskladněné zdarma, jsme se zastavili za Pavlem, Čechem žijícím s manželkou z Thajska na okraji Perthu. Měli jsme na něj kontakt pro všechny případy. Pavel nás srdečně přivítal, připravil barbecue a nechal nás u sebe přespat. Díky Pavle.

Ráno už jen odjezd do přístavu Fremantle, příprava motorek do kontejneru, prohlédnout si centrum Perthu, nakoupit

dárky rodinám a kamarádům a šup přes půl zeměkoule domů.

Závěr

Byl to megačundr s bezvadnou partou. Najeli jsme 6 027 km. Na motorkách jsme strávili 22 dní a zažili spolu nádherné zážitky. Co říct lepšího na závěr, než slova z Pepova deníčku:

Byla to sice trochu dražší enduroškola, která mě šíleně posunula, ale hlavně, měsíc

s klukama byl pro mě ten nejúžasnější v mém životě. Bez nich bych to nedal a já to DAL!

Věci, které se nám cestou osvědčily: satelitní telefon, moskytiéra na hlavu proti všudypřítomným otravným muškám, vaky na rezervní zásobu vody, rezervní kanystry na benzín (přes buš jsme vezli benzín na dojezd 700 km), filtr na vodu pro přefiltrování vody v nouzi (my měli a použili filtr Sawyer), ultralehké skládací lehátko od firmy Therm-a-Rest. **M**

